

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Una lluita singular entre un ocell i un "renard"

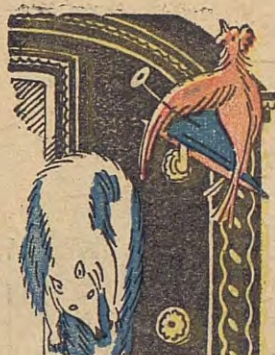
(per PRAT)

a Miquel Palet i Martí

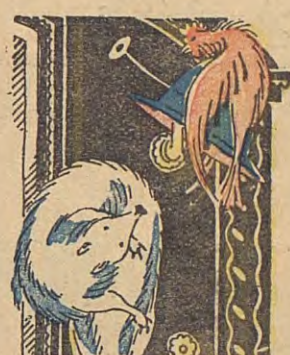

Com de costum, donya Rita rep l'agradable visita de l'Anita i la Florita,

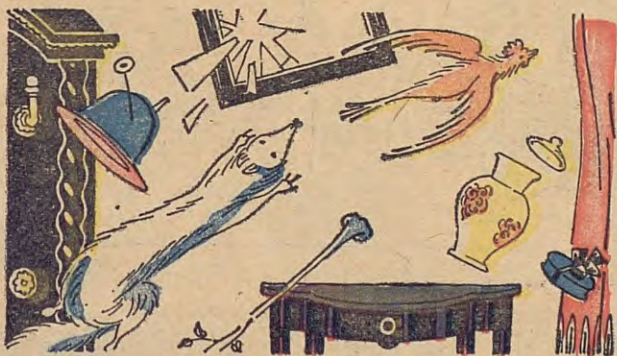
que no caben a la pell, doncs, l'una estrena una pell i l'altre un formós capell.

Per millor fer les xerrades, deixen les *prendes* penjades que hom diria inanimades.

Però els instints qui'ls detura?... L'au no se sent pas segura car la guineu sent fretura (?)

L'au ha fet un salt a punt car la guineu n'ha fet un per llençar-se-li al damunt.

El gallet no sap a on toca. Salta, vola i s'esvalota seguit per la bestiola.

Fent amb tal bellugadissa la més ferotge, castissa, i sorprenent trencadissa.

Cauen quadros, bibelots... es trenquen mobles i pots... Els portiers s'esqueixen tots.

Es fa a miques tot cristall, no queda sencé un mirall... Per tot regna el gran estrall!

Verge Santa, quin desfici! Això es un ver estropicill! Sembla el dia del Judici!!!

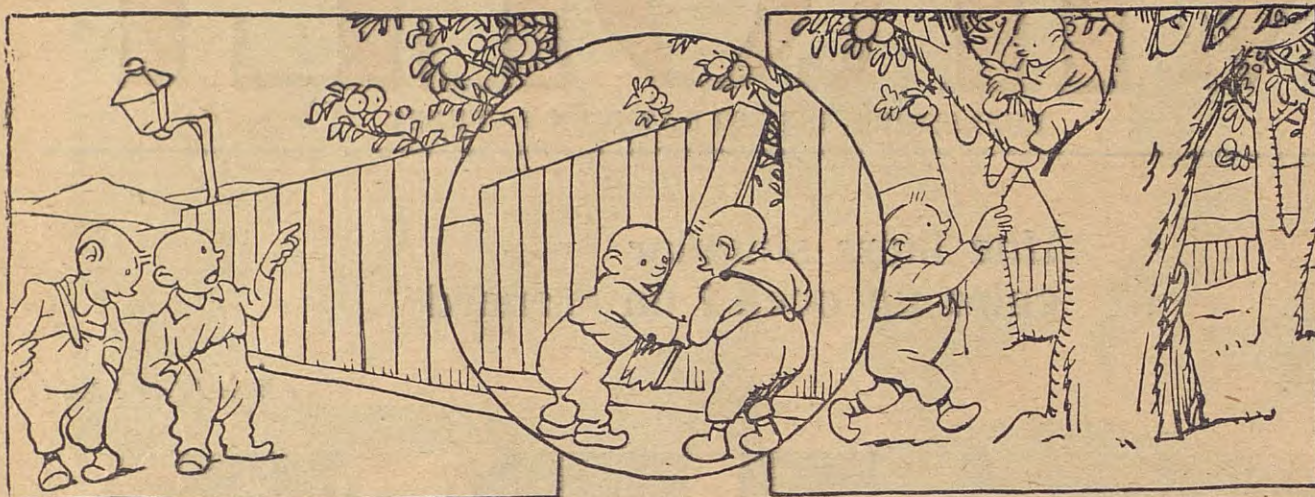

Amb tants sorolls, donya Rita surt al rebedor amb l'Anita i la sorpresa Florita.

I els autors qui els creurà baix la culpa d'un daltabaix de mil duros, pel cap baix?

UN TIP

per CORNET

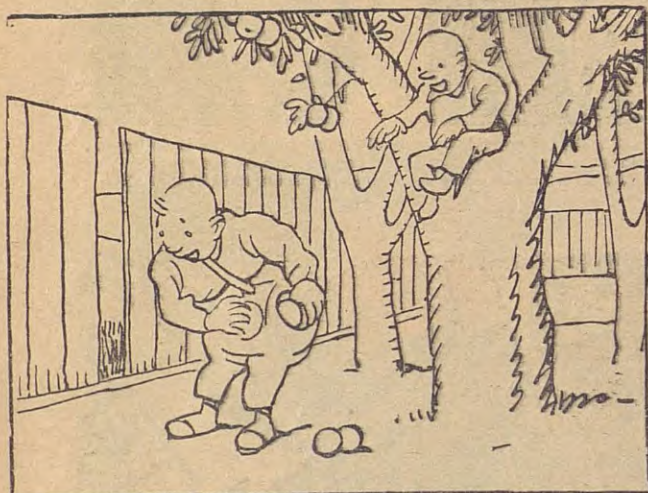

— Si poguéssim saltar aquesta tanca, ens fariem un tip de taronges! ...

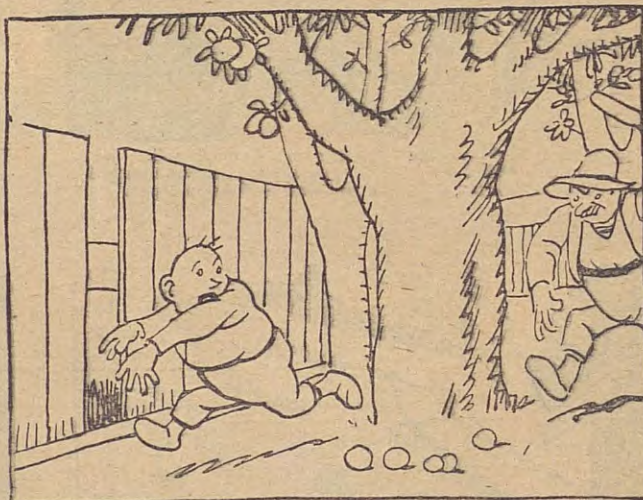
— Noi, és molt alta! Jo no m'hi veig amb cor

— Calla!... Si m'ajudes podrem treure un tauló i ens ficarem a dins sense saltar

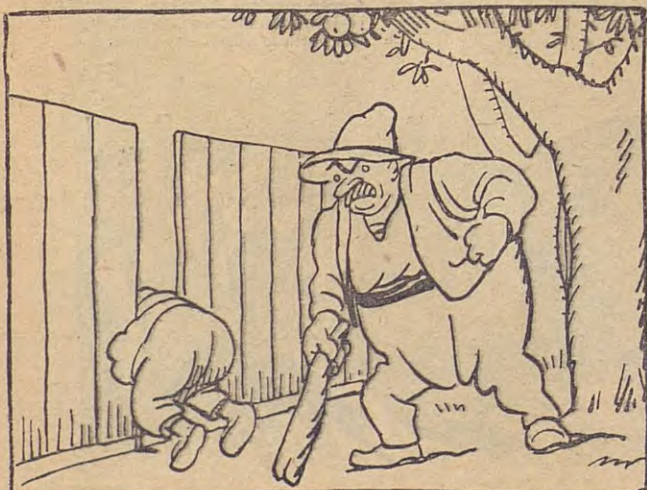
— Ho veus? Ja som a dintre! I que són dolces de debò!

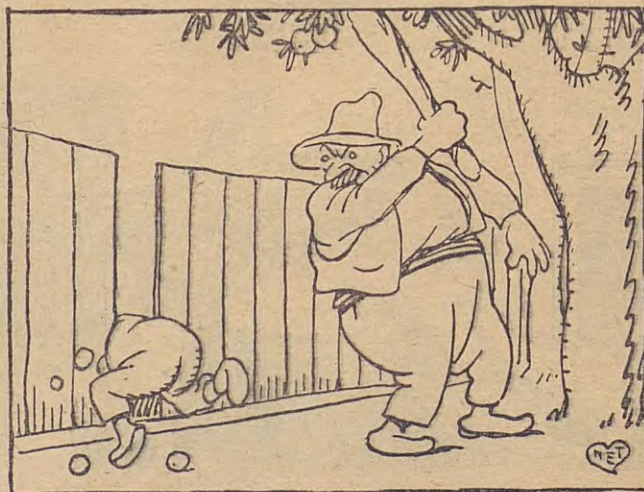
— Ens omplirem les butxaques i així en tindrem per a demà.

— Que vé l'amo, Quimet! Espavila't! Fugim que ens agafarà!

Mes amb les butxaques tan plenes, el nano no pot passar.

I allí mateix, la *tunyina* li administren de plà a plà.

El ruc del fuster

per MIREI

En Finestrons era un fuster de gran empena; d'una fusta que ja no n'hi ha. Quan s'engrescava amb el ribot, produïa encenalls de quatre o cinc quilòmetres... per hora.

El dia menys pensat va rebre un propi que li remeté un ruc, participant-li que era tot ço que li pertocava de l'herència d'un oncle d'un cosí d'un seu parent llunyà.

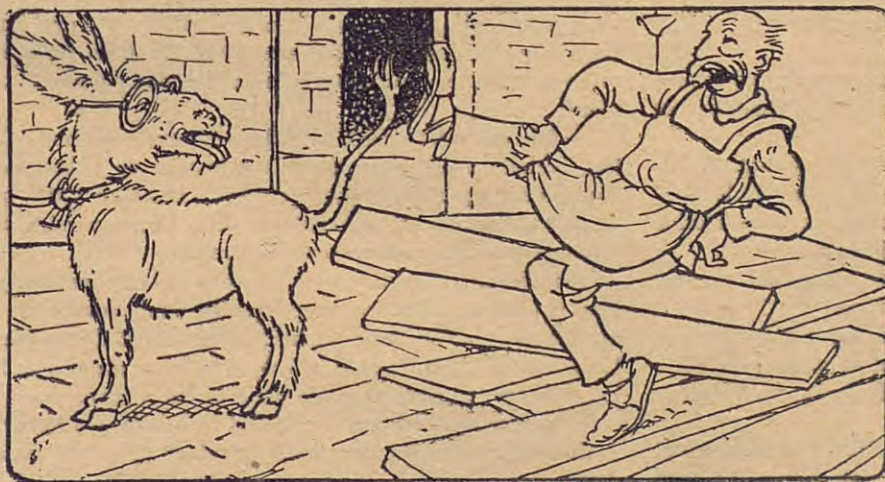
— Què en faré del ruc?... On el ficaré? — I decidí tenir-lo a la botiga, en un reconet, car no disposava d'altre lloc. Per ell venia a ésser com un canari que refilava a totes hores.

Però el ruc no podia pas estar-se sense menjar, i devia portar-lo a pasturar. Mes això li feia perdre un temps molt preciós que prou falta li feia per la seva feina de fuster.

Heu's aquí que un dia l'home es llevà inspirat i se li ocorregué de posar ulleres verdes al ruc. Quin èxit! La bèstia prenia els encenalls per herbes i s'alimentava sense sortir de la botiga.

De passada, aquesta ni calia mai d'ésser escombrada. En Finestrons estava content; no s'hi veia de cap ull per aquella satisfactòria solució. I treballava més alegre que mai.

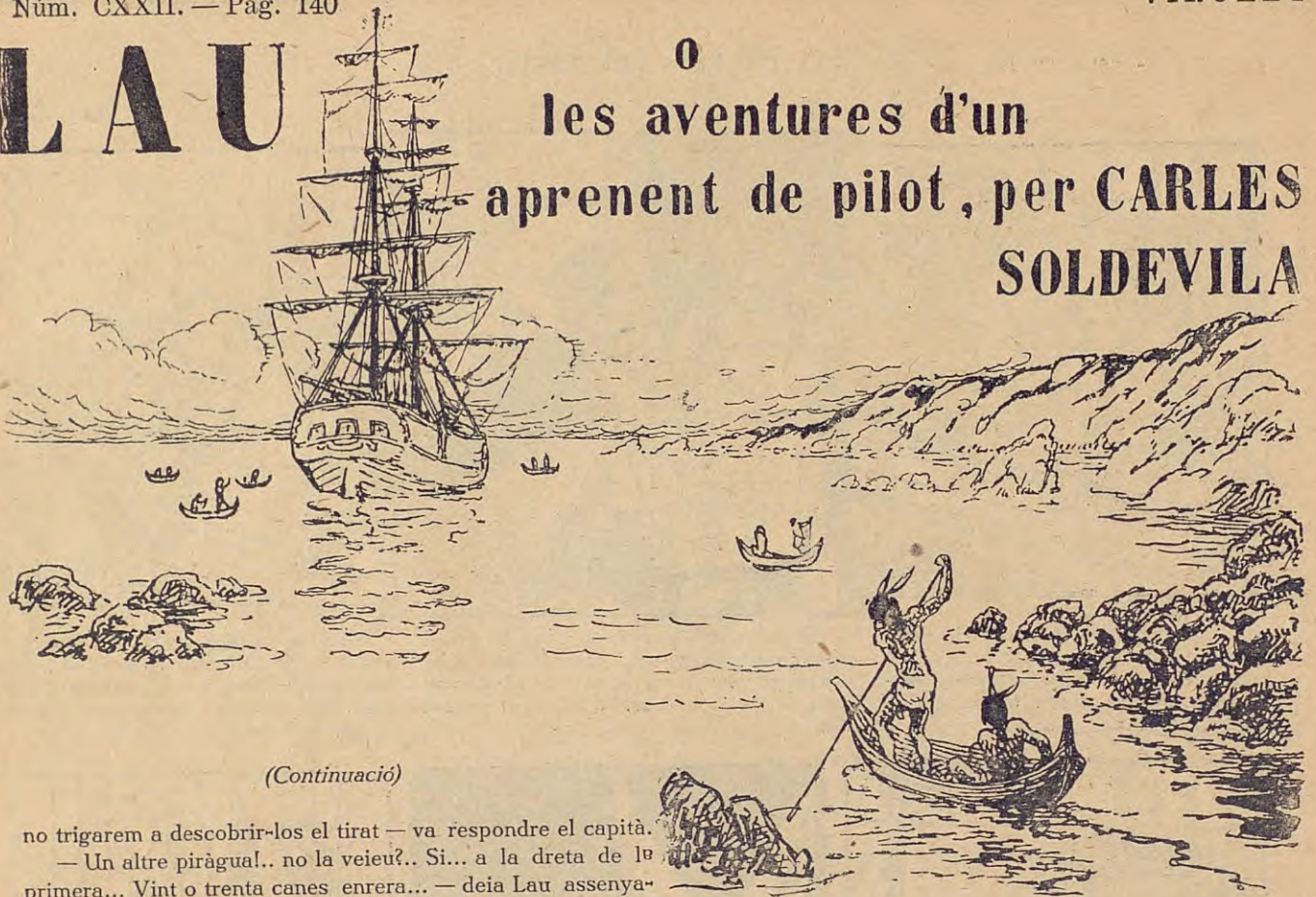
Però el millor, la cosa verament extraordinària, era la sorpresa grandiosa que a l'endemà l'esperava: El bon Finestrons va descobrir que l'ase — a conseqüència de l'aliment, en lloc d'altra cosa, feia... taulons!

Ja podeu comptar amb quin lligítim orgull treballava amb taulons que li suministrava el ruc! Mai havia fet la feina amb tant d'entusiasme.

MIREI

LAU

O les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

no trigarem a descobrir-los el tirat — va respondre el capità.

— Un altre piràgua!.. no la veieu?.. Si... a la dreta de la primera... Vint o trenta canes enrera... — deia Lau assenyallant amb el dit.

I pocs minuts després descobriren una tercera canoa, igualment fràgil, igualment primitiva.

— Aleshores, això pren tot l'aire d'una visita — va fer el capità. — Preparem les armes, amics meus i tu, Roig, desenfunda el canó de proa... cal que no ens agafin desprevinguts. Però cal també que ningú es precipiti a fer cap acte d'hostilitat. Atengueu estrictament les meves ordres,,

En tres canoes es varen anar acostant. Semblava que no duïen sinó dos tripulants cada una. Eren indis, no es podia dubtar. Sobre llurs caps oscil·laven mil plomells cada cop més visibles. Quan varen ésser a cinquanta canes de distància del «Maria-Eugènia» es varen aturar i varen agrupar-se. Potser conferenciaven. En acabat, una piràgua va destacar-se i va començar a descriure un ample cercle al voltant del bergantí.

— Aquests ximís ens volen conèixer per totes bandes, va rondinar el contramestre.

Quan la piràgua va acabar el seu tomb d'inspecció, va posar proa al «Maria-Eugènia» i va avançar lentament.

— Vénen! Vénen!

— Silenci! — va ordenar el capità. Uns senyors que es presenten així no poden portar gaire mala intenció. Hem de rebre'ls tan bé com sapiguem.

Ara la figura dels tripulants es distingia clarament. No eren els feréstecs gegantaços que havia fet imaginar la descripció del contramestre, Eren d'una alçada una mica inferior a la dels catalans, però exageradament prims.

— Contramestre, aquests esquixos de homes són els teus indis del Sur? — va fer el capità amb humor.

— Jo he dit el que em varen dir; si em varen enganyar o si per aquests indrets hi ha nanos i gegants, és cosa que no sé — va fer el contramestre tornant-se vermell, davant els fracàs de les seves previsions.

La piràgua era a deu canes només. Tots els homes del «Maria-Eugènia», plens d'una curiositat infantívola, s'havien abocat a la borda per a veure-la. Que eren lletjos aquell parell d'homes! La seva pell de color bronzejat, lluentejava vivament a causa d'alguna untura oliosa. Anaven nus gairebé

a pesar de que el clima d'aquelles latituds no era calurós ni al pic de l'estiu, menys encara al maig que hi representa el començament de tardor.

Quan la piràgua fou al costat del «Maria-Eugènia», un dels salvatges va posar-s'hi dret i va començar de fer gestos i a articular paraules en un llenguatge intel·ligible. El sol mot que podien retenir els tripulants del «Maria-Eugènia» era «peixeré».

— Entesos, entesos: «peixeré» — repetia Lau rient a cor obert davant aquells homenets que no podien infondre respecte a ningú.

— Llençau-los un tros de corda que puguin amarrar el seu esquif — va fer el capità.

Els indis no es feren pregar gens. Llestos, varen lligar llur piràgua i es varen enfilear a bord amb agilitat. Mentrestant, les altres dues piragües s'havien anat acostant. En una hi anava un home, una dona i dues criatures entre vuit i deu anys. Com si la confiança els entrés de sobtada, tots els indis cuidaren a deixar les piragües a cura de la dona i pujaren al bergantí.

— Oh, quina fortor tan horrible! — va exclamar-se En Millet. Tothom acceptà de seguida la justesa de l'observació. Aquells salvatges que segurament no es rentaven mai i que, de més a més, devien empastifar-se amb Deu sap quins sucus i quins extractes, podien escandalosament.

A indicació del capità, hom va oferir-los carn salada, galleta, ví i fins seu. Tot ho varen prendre amb golafreria. En acabat varen ballar, varen cantar, varen embadalir-se sentint l'acordeó del contramestre... Però no hi havia manera de fer-los embarcar en llurs piragües per a tornar a terra.

— Caldrà agafar-los en un braçat i tirar-los per la corda, — deia el Roig cansat d'anar-los canviant com una mainadera.

— Pacència... — feia el capità. Els hem de deixar contents perquè si hem de baixar a terra ens facin servei o al menys no ens facin nosa.

— Aquestes cacatues fer-nos nosa? — va exclamar-se En Millet amb petulància.

— No gallegeu, no gallegeu... I mireu si duent alguns tros de carn salada i de galeta a les piràgues aconseguim bonament treure'ns-els de sobre.

El truc va fer efecte i finalment la colla de pigmeus pudents va allunyar-se en les seves piràgues fetes d'escorça d'arbre, calafatejades amb molça i lligades amb vímet.

IV

Una aliança que s'espalla

L'endemà a punta de dia, el capità Maristany ordenà que comencessin els treballs per a muntar el timó de recanvi. Una part de la tripulació havia de dedicar-se a estibar la càrrega a una sola banda del bergantí per tal de decantar-lo, facilitant així el muntatge. Mentrestant, una colla manada pel contramestre, i composta d'En Lau, En Millet, l'Etapé i el Roig, embarcà en el bot per a anar en cerca de fusta i d'aigua.

Cal dir que la petita tropa anava qui sap l'aixerida davant la perspectiva de no topar amb altra gent que aquells infelïços salvatges que els havien visitat el dia abans. Duïen de tota manera, fusells i destrals per si calia defensar-se i algunes menuderies com retalls de roba, bocins de vidre, claus de ferro, per si el conflicte semblava més soluble per la pràctica pacífica del soborn que no per les violències de la guerra.

El bot feia proa al promontori que s'albirava des del «Maria-Eugènia» i darrera el qual calia suposar que acampava la tribu dels «peixerés», puix que amb aquest nom van batejar-los els expedicionaris, no tenint-ne un altre de millor. Però tot just començaven a costejar arran del promontori, veieren deu o dotze piràgues com les del dia abans que navegaven a llur encontre,

— *Peixeré! Peixeré! Peixeré!*

Un chor de veus va saludar-los i per aquestes veus varen conèixer que eren de la mateixa família que ja coneixien, perquè sinó les pintures roges i blanques que cobrien el cos de aquells homenetes estrafalaris, els en haurien fet dubtar.

— Guaita! Guaita! S'han vestit de gala per a venir-nos a rebre — va dir el Roig.

— Ho dius de per riure i potser és veritat — va dir el contramestre que volia revenjar-se del seu fracàs del dia abans, lluint els seus coneixements en matèria de costums indians. — Jo prou he sentit a dir que hi ha molta gent d'aquesta que es pinta de cap a peus en lloc d'endiumenjar-se.

Les piràgues, que potser havien sortit per a fer una visita al «Maria-Eugènia», en veure el bot varen girar i el varen acompanyar fins a una platja arracerada on el desembarc no fos gens difícil.

El Roig va restar prop del bot, de guàrdia, i els altres varen entrar en l'campament dels «peixerés», una dotzena de cabanyes fetes amb pells de foca i de xacal d'una misèria i d'una incomoditat esgarrifoses.

El contramestre manà que els seus homes cuïessin a repartir totes les bagatelles que duïen per a guanyar la simpatia dels «peixerés» que se'n empararen amb una alegria que es feia palesa en els seus moviments més

aviat que en llurs rostres inexpressius i pintats. Per a correspondre a aquestes obsequis els «peixerés» oferiren als catalans grapat de moluscs mig cuïts a la brasa.

— Fum! — s'exclamà En Millet — deixant anar els moluscs a terra i bufant-se els dits. Aquesta gent ens vol cremar la boca. Que els mengin ells!

No calia que En Millet els ho aconsellés perquè el principal aliment dels «peixerés» eren els moluscs socarrimats en aquella forma. Llurs boques avesades a la cremor se'ls empassaven seguit, seguit, sense fer escarafalls.

En Lau i el contramestre, mentre que llurs companys segellaven l'amistat amb els «peixerés» fent esforços per a acceptar-ne els menjars, procuraven entendre's amb un vell esdentegat que, si no era el cacic de la tribu, mereixia ésser-ho per l'immensa gravetat amb què seia sobre els talons. Escoltava les prèdiques dels catalans i després amb una veu apagada i lenta, feia la resposta. Ni els uns ni l'altre entenien un mot.

— Que són ases aquesta gent! — rondinava el contramestre impacientant-se. No comprendre que volèm saber on hi han boscos per a fer fusta i on hi ha una font i un riu per a proveir-nos d'aigua!..

— Però, contramestre — deïa En Lau mig rient — ell pensaria el mateix de nosaltres, que tampoc entenem un borrall de les seves explicacions.

A la fi, Lau va prendre pel braç al vell «peixeré», el va dur prop d'una piràgua i amb una mímica exagerada li va fer mig entendre que cercaven material d'aquella mena. El vell «peixeré», sense deixar de rondinar, va alçar el braç dret i va assenyalar cap al Norest, un tros de costa a penes visible.

— Allà baix es cal anar? — va fer el contramestre granyent-se el cap amb mal humor, mentre amb la vista comprovava la desolació d'aquells paratges on només creixien herbes i arbrícies.

Pel que fa a l'aigua no els calgué insistir gaire perquè alguns «peixerés» després de menjar varen acostar-se a la platja i en varen beure, cosa que semblava demostrar que aquells infelïços no tenien altra deu que l'immensa i salabrosa del mar.

Mentres que Lau i el contramestre es planyien d'haver de travessar tanta de terra per arribar a una regió boscosa i d'haver d'estalviar la poca aigua dolça que tenien a bord, d'una cabana on eren aplegades totes les dones i la quitxalla dels «peixerés», va sortir un noi de dotze anys fent crits esgarrifosos, va llençar-se a terra i va perbocar una glopada de sanc.

Tota la tribu, formada per quaranta o cinquanta persones, va voltar-lo de seguida i els catalans així mateix miraren de acostar-s'hi moguts per la compassió.

— Em penso, deïa En Millet, que ja sé el que té aquest pobre noi. L'he vist que es posava a la boca un trocet de vidre dels que els hem portat i segurament ha acabat per empassar-se'l.

Fos o no certa aquesta suposició, els «peixerés» miraven alternativament al noi i als catalans com fent-los responsables d'algun malefici.

El metge de la tribu va esten-

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

N.º 652.—TERESA VIDILLA

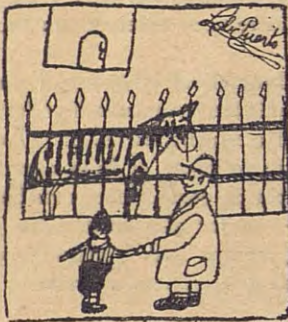
— Què li diràs a l'àvia quan vingui?
— Li diré que'm dongui vint cèntims per a comprar caramels.
— Sí, i després un ral per comprar oli de ricí.

N.º 653.—DAMIÀ DOMÈNECH

— Lo més bonic d'un pati, és poder-s'hi passejar amb un pati... net.

N.º 654.—LLUIS PUERTO

— Miri papà: Aquest cavall porta trajo de presidari.

N.º 655.—JOSEP MASALLES

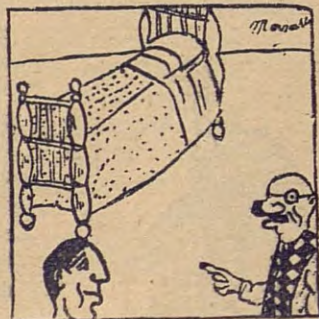
— P i A, fa pà.
— Es estrany: Jo sempre havia sentit dir que el pa es feia de farina

N.º 656.—RIVISA

— Que descendim del mico, dius? Ca, home! De lo que descendim es d'un quart pis sense ascensor!

N.º 657.—JOSEP MASALLES

— ¿Qué es esto la cama?
— No és cap cama; és un llit per a dormir.

N.º 658.—BARTOMEU SERRA

— Veiam Peret si'm dius quins son els rius de Catalunya?
— El riu Llobregat, el riu Besòs i Rius i Tauler.

N.º 659.—ISIDRE OLIVERAS

— En què s'assemblen un llop i un poll?
— En que tenen les mateixes lletres.

Gràcies amics!

La setmana vinent, publicarem els últims originals del **Gran concurs de ninots amb xisto**, donant per acabat aquest concurs.

Hem rebut alguns ninots, que amb tot i la nostra bona voluntat, no ens ha sigut possible publicar-los per no ajustar-se degudament a les condicions del concurs, o sia per ésser dibuixats en llàpiz o en tinta que no era negra o enviats amb massa retard. Cal que els nostres amics, es fixin bé en les condicions dels concursos, quan hi vulguin pendre part.

Com hauran pogut veure els nostres llegidors, a la majoria dels ninots publicats, els sobreix la gràcia, la xispa, l'art i el salero, per lo tant ara que s'apropa l'hora de la votació que té de determinar quins són els mereixedors dels valuosíssims premis, cal que es fixin bé a qui voten procurant donar el vot amb la mà al cor, als que creguin amb tota consciència que se'l mereixen.

La setmana vinent, direm la forma com deu fer-se la votació.

Gràcies, amics, pel vostre ajut i entusiasme!

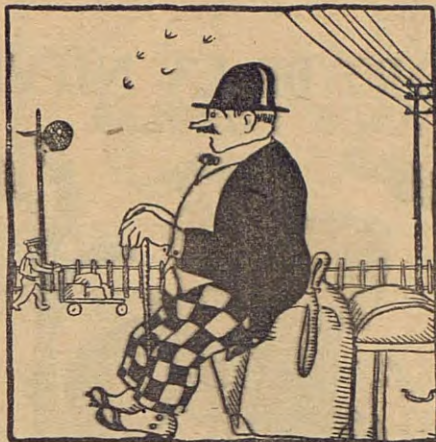
Pròximament, un interessantíssim concurs molt original, amb un premi importantíssim

Rodolins incomplets

La etiqueta

El factor, a una maleta

Amb molta tranquil·litat

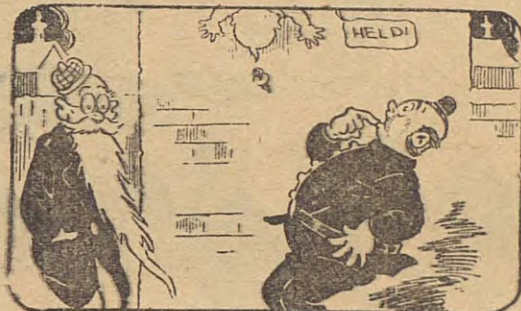

I en aixecar-se en Sirera

FRASE FETA

Salvament original fet per un municipal

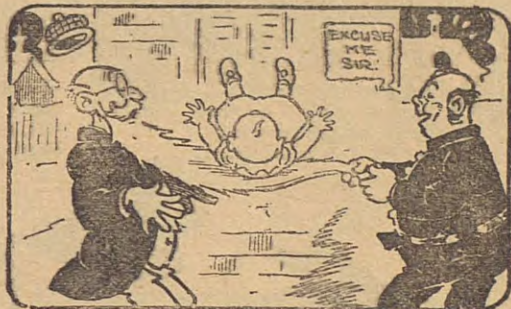
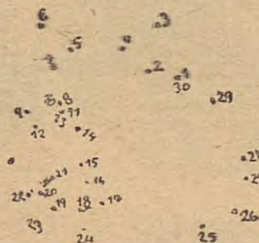

Al carrer del Paradís un guàrdia veu caure un nano des de dalt d'un segon pis

JEROGLIFIC

ENTRETENIMENT

La barba del seu veí degudament allargada li ha servit de coixí

El volen matar de gana i se l'emporten lligat

Li posen menjà a la vora sense que el pugui tocar

Solucions al número passat

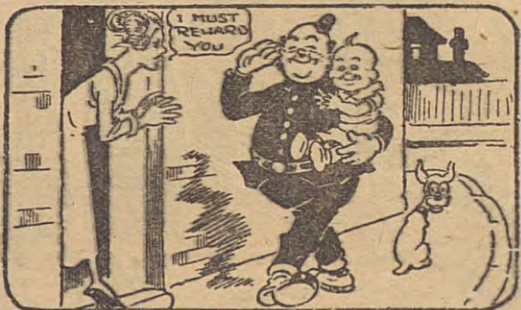
Rodolins incomplets:
 1. Per donar a una Montserrat un ram de flors a comprar. 2. Les flors a mes de fer olor, fan una estranya remor. 3. En ofrenar-les hom nota, que hi havia una granota. — Frase feta: Posar el picarol al gat. — Entreteniments: Una regadora. — Jero-glific: Daixà dinets als amics si vols tenir enemics.

La fam li dona tal força que esbotza la paret

I se'n torna cap a casa molt tranquil i satisfet

I el guàrdia molt satisfet el torna a la seva mare sens que s'hagi fet malet.

per JOAN D'IVORI

LA MORT DE LA NUVIA

CANÇÓ POPULAR

Jo me'n llevo matinet,
matinet a punta d'alba.
Poso la sella al cavall:
dret a muntanya n'anava,
el galó negre al barret,
la sabata ensivellada.

Jo me'n pujo costa amunt,
amunt la costa solana.
Quan a mitja costa so
sento una veu prima i clara.
Una espina em' toca el cor;
n'és la meva enamorada.

Ja me'n giro de cavall:
ja la'n veig tras d'una mata.
Jo li en dono el Déu vos guard:
ella també me'l tornava.

Nos posem a enraonar
de les penes que el cor passa:
Tant i tant vam conversar,
que ella a plorar se'n posava.

—No em diries, mon amor,
quan tornarem a encontrar-nos?
—Ai, amor! com t'ho diré?
Amor! com t'ho diré ara?

Jo li dono una anell d'or
de set pedres violades:
ella em dona un mocador
tot brodat de seda i plata.

—Adéu-siau, dolç amor!
Bé tardarem d'encontrar-nos!—
Poso la brida al cavall
dret a la costa solana.

Quan ne soc un xiquet lluny,
sento tocar les campanes.
Ja em veig venir un amic.
Per qui toquen les campanes?

—Amic meu, jo t'ho diré:
per la teva enamorada
—Valga'm Déu! Com pot sé aixó?
No hi ha un quart que l'he deixada!—

(Acabarà).